

579
1963

ՀԱՅԿԵՍՏԱՆԻ
ՅԵՐԵՎԱՆԻ

1 9 6 3 Յ 3 6 0 3 0

Հ Ա Մ Յ

N 4

ბიჭუნა და ლენინი

ს. შირაძე

1921 წლის აგვისტოს ერთ საკმაოდ თბილ დღეს, გორკაში, სადაც მამინ ვლადიმერ ილიას ძე ლენინი ისვენებდა, სოფელ იამბიდან ზატარა ბიჭუნა მოვიდა. გაისედა ბიჭუნამ და რას სეუღაჟს,—ვიღაცა კაცი დგას დიდ სასლთან.

ბიჭუნა არ დაიბნა, მიუახლოვდა უცნობს და ჰკითხა:

— მია, რომ ამბობენ, ლენინი ან

სახლში ცხოვრობსო, მართალია? იცით, როგორ მინდა ლენინის ნახვა!

— რა გაეწეობა,—თავაზიანად მიუგო მამამ,—ლენინი ძე ვარ.

ბიჭუნას სიცილიად არ ეყო უცნობის პასუხი.

— შენ რა ლენინი ხარ? ლენინს, ალბათ, ნატის ჩექმები აცვია და მაკისთანა უბრალო ჩუსტებს არც იკადრებს. აბა, ერთი დაფიქრდი, ლენინი ასე ჩატყული ივლის? არა, შენ ლენინი არა ხარ.

მია იღიმება, ბიჭუნა კი არა და არ ეშეება:

— ნამდვილად შენ თვითონაც ლენინთან მოხვედი. ვიცი, ვიცი, მას ვლოდები, მაგრამ ლენინს შენთან სალაპარაკოდ სად სცალია, საქმეები ევლამდე აქვს!

ამ დროს დიდი სასლიდან ვიღაცა ქალი გამოვიდა და უცნობ მამას მიმართა:

— ვლადიმერ ილიას ძე, ცივა, შინ შემობრძანდით!

ვლადიმერ ილიას ძემ ბიჭუნას მხარე მოუთათუნა სელი:

— მეგობარო, გკონი, დროა შენც წახვიდე შინ.

ვლადიმერ ილიას ძე შინ შევიდა, ბიჭუნა კი ფეხს არ იცვლიდა, ისევე ისე იჯდა მოლსე სასლის შორიანხლოს.

ზის ბიჭუნა, ზის და ფიქრობს: „ზინ იცის, იქნება მართლაც ვე იყო ლენინი!“

ცოტა ხნის შემდეგ ქალმა ისევ გა-
მოიხედა სასლიდან:

— შენ კიდევ არ წასულხარ, ბი-
ჭუნავ!
— არ წავსულვარ.
— წადი, გვიანაა.
— არა, არ წავალ, ლენინი უნდა
ენახოს!

— კი მაგრამ, ავი ნახე, ასლა არ
გვლანაარაკა?

— არ ვიცოდი, რომ ის ლენინი
ყო, კარგად არც შემხედავს.

— წადი, შინ წადი, უკვე ბნელა.
აღბათ, საწვალდი დედაშენი გეძებს. სხვა
დროს მოდი.

ბიჭუნა თავის სოფელში გაიქცა და
ამხანაგებს უამბო, ეს-ეს არის ლე-
ნინი ვნახე, მწვანე სატინის ჰერანგი და
უბრალო ჩუსტები ეცვაო.

შეორე დღეს, დაახლოებით იმავე
დროს, გორკაში, დიდი სახლის ჭიკპარს

სოფელ იამიდან სამი ბიჭუნა მოადგა.
მათ შორის ის ფესშიშველი ბიჭიც
ყო, წინა დღით ლენინი რომ გაიცნო.
ასლა ისინი უკვე სამი წამოსულიყვნენ
ლენინის სანახავად. უნდოდათ, რაც
შეიძლება, უკეთ შეეთავლიერებინათ იგი.
მაგრამ იმ ქალმა, წინა დღით ბიჭუნას
რომ ურწია, ასლა წადი და სხვა დროს
მოდიო, ბავშვებს უთხრა:

— ლენინს შეუბუღება გაუთავდა და
კრემლში დაბრუნდა სამუშაოდ. როცა
კიდევ ჩამოვა გორკაში, აი, მაშინ მო-
დი და ნახეთ.

თავი ჩაქინდრეს ბიჭებმა. აქ თუ ვერ
მოახერხეს ლენინის ნახვა, კრემლში,
აბა, ვინდა მუშუყვება მათ!

მალიან დაღონდნენ ბიჭუნები, გავი-
დნენ გზაზე და დიდხანს გაჭურებდნენ
იმ გზას, საითაც თურმე ლენინი გაემი-
ჯებოდა.

თარგმანი: მარტინ ჯარჩავაძე
ნახატები: ჯ. შოთაბერიძის
გამოცემის სახელით

9696

ღ ე ნ ი ნ ი

ღიდი ღენინის სახელი
გულში სინათლედ ანთია,
ღიდი ღენინის სახელი
ღროშად მიუძღვის პარტიას.

ჩვენც ღენინურად ვისწავდით,
ჩვენც ღენინურად ვიშრომებთ.
მერე ზეცასაც მივწვდებით,
ვერ შეგვაშინებს სიშორე.

ქვეყნად ყოველი სიკარგე
მისი სახელით იწყება...
და ჩვენც დიადი ბედადი
არასდროს დაგვაგვიწყდება.

ნოლარ ნასია

სიშორე გაშორიანი

სააპრილო

ღილის მზეში ვერცხლის ცვრებად
ბრწყინავს მიწა დანამული
და შიდაშოს ეფინება
ფრიამული საამური.

ცისკრიდანვე სივრცეს სერავს
მხენელ-მთესველის მხნე სიმღერა.
და გუგულიც მღერის ხეზე:
— კაფე-თესე!
კაფე-თესე!

შეხე ფუტკარს, მწვანე სკიდან
მინდვრის სურნელს გაეკიდა.

მერცხალი კი, ცის კალთაში
მოსრიად, მუდამ დალი,
— აპრილა! აპრილა! —
მთელ ქვეყანას გადმოსძახის.

გვას აპრილი თვალბღურჯი,
ტანთ აცვიან პრელი კაბა,
და ჯადოსნურ ყაღამ-ფუნჯით
ათასფერად ხატავს მთა-ბარს.

ნახატი 3. ქოქიანაშვილისა

რეპაზ ინანიშვილი

ნახატები თ. შირაშვილისა

ბიბო პატარა ბიჭია. პატარაა, აბა, მამა არ არის, ჯერ ხუთი წლისაც კი არ გამზარა! გრძელი ღამის პერანგი აცვია და ისე სძინავს. გადაიხდის საბანს და გლია საბერე კიტრივით არხვინად საბანგადახდილი. ძალიან კი სწყინს ხოლმე, ვინმე რომ ეტყვის—პატარა ხარო. პატარა ჩვენი რობიზონააო. რობიზონა ვილა? ბიბოს ბიძაშვილი. სულ რაღაც ცხრა თუ ათი თვით უმცროსია ბიბოზე, მაგრამ ბიბო ისე ექცევა, როგორც ნამდვილ დიდს შეჭვერის. არიგებს: ასე და ასე მოიქეციო. მფარველობს: ბიბოს შიშით ვერც ერთი ბიჭი ცუდს ვერას გაუბედავს რობიზონას. თუ მაინც გაუბედეს? მაშინ ბიბო ერთს ღრმად ჩაისუნთქავს, ლოყებს დაბერავს და ბაყბაყ დევივით დააბრალებს თვალებს. ბაყბაყ დევივით თვალებმობრალებ ბიჭს კი, აბა, ვინ უნდა დაუდღეს წინ! ზოგიერთ უხვიროს კი არა ჰგავს—მოსვენებას რომ არ აძლევენ დედს და ბებიას. საკმელია, ძალით უნდა ჩასწარო ამ უხვიროებს, ძილია და... დაწვებიან და დაიწყებენ ჩხვილს—ზღაპარი მომიყვივით, თორემ ისე არ დავიძინებო. ბიბო იღივით მიუჯდება მაგიდას, თვითონვე აიფარებს ხელსაწმენდს გულზე, მარჯვენა ხელში ღიდ კოვზს დაიჭერს, მარცხენაში ღიდ პურს და ღინჯად, საქმიანად შეუდგება ჭამას. კერძს რომ გაათავებს, ახლა ჩაის მოითხოვს.

ჩაისაც წყნარად და გემოვნებით დაღვეს, მოიწმენდს ტუჩებს, აგაშენოთო—იტყვის ნამდვილი კაცივით და წამოდგება.

ღამეა. დედა საკვრავ მანქანას უზის, ბებია საბანს ალიანდაგებს.

ხომ არაფერი გჭირდებათო!—იკითხავს ბიბო.

შენი კარგად ყოფნა და გახარებაო.— მიუგებენ დედა და ბებია.—დაწექ ახლა და დაიძინე.

ბიბო ღიდ, გამობერილ მუცელზე აისვამს და დაისვამს ხელს, ლოყებს ცოტათი გამობერავს. არ უყვარს ასე, პატარასავით რომ ეღვრისებინ დედა და ბებია. ცოტა ხანს ბაზურა კატას მიუჯდება. ბაზურა, აქამდე რომ არხვინად იწვად ღუმელის ქვეშ, ბიბოს მიახლოვებისთანავე წამოდგება და ნელა გაძვრება ღუმელის იქითა მხარეს.

ქვეიანი ბიჭიაო,—იტყვის ხოლმე ბაზურა,—მაგრამ რა ვიცო, მაინც ბიჭიაო, ვინ არის თავდები, რომ ერთ დღეს შიგძირში არ მომაქრას კული თავისი წალღუნათიო. ამიტომაო,—იტყვის ხოლმე ბაზურა,—ისევ გაცლას ვამჯობინებო. შეძვრება ტახტის ქვეშ, მოიკუნტება კოხტად, თათს თავქვეშ ამოიდებს და ახლა იქ განაგრძობს ძილსა და კრუტუნს.

ბიბო კი დაამთქნარებს. ეს იმის ნიშანია, რომ იმასაც ეძინება. მაგრამ ისე რა დააძინებს, ერთხელ კიდევ არ გავიდეს

გარეთ და ერთხელ კიდევ არ გახედოს გზას—აბა, მამაჩემი თუ მოდისო. ბიბოს მამა შოფერია. უზარმაზარი „ზილი“ დაჰყავს და ხან მთელი კვირობით მიდის შორს, შორს ყიზლარში. ახლაც ყიზლარშია და თვალი გზაზე აწყდება მის მოლოდინში ბიბოს. ძირს ჩაბნელებული ივრის ღილი ქალაა, იმ ქალის იქით წალმიანის გორა, იმ გორაზე შარაგზა მიიკლავება და ზედ ციცინათელებივით მიცოცავენ და მიცოცავენ მანქანები. ნეტავ მამაჩემის მანქანა აგერ ის იყოს, აგერ!.. მაგრამ მანქანა ქალისკენ არ ვადმოუხვევს, ის შორს, გომბორისაკენ მიდის და ბიბოს გული სწყდება.

— ეჭვები!—დაადგენებს ვაჟკაცურ ძახილს,—ეჭვები!

მაგრამ იქიდან კი არ ღებულობს პასუხს, მეზობელი სახლიდან დაეხმაურება ვიღაც:

— ეჭვები, ბიბო!

ეს რობიზონაა, პატარა რობიზონა. ისიც აივანზე გამოდის და დიღინის უნახავით გახარებული ეძახის ბიბოს:

— ბიბოო! ბიბოო!

ბიბოს არ უყვარს სხვა ვინმე რომ ერგვა მის საკუთარ საქმეში, მაგრამ რობიზონა პატარაა, ჭკუა არა აქვს. ამიტომ მხოლოდ კეთილი მოხუცივით ტუქსავს:

— რაღა დროს შენი ღვიძილია, ბიჭო, წადი, დაწეკი ახლავე!

და რობიზონას შინ შესვლას აღარ დაუტდის, თვითონ შებრუნდება შინ. ღინჯად გაიხდის ტანსაცმელს, კონტად დააწყობს ერთ ადგილას, დაწვება და დაიძინებს.

გათენებას ჯერ ბევრი აკლია, რომ ერთი პირობა მაშინ გაიღვიძებს, დედას და ბებიას სძინავთ. ეცოდება, არ უნდა რომ

შეაწუხო. წვეს გატვრენილი, აპარპა-
ლებს იმ ღიღრონ თვალებს და იცდის—
იქნებ თავისით გაიღვიძონო. მაგრამ თა-
ვისით არ იღვიძებენ და როდემდე იქნე-
ბა ასე, კაცს პური შია.

— ბებო!—გადაიძახებს ჩემად.

— რაო, შემოგვევლე!—იმ წამსვე გა-
მოგაასუხებდა ბებია.

— კარაქიანი პური მომიტანე რა,
ცოტა!

მიუტანს ბებია კარგა მოზრდილ კარა-
ქიან პურს. ილუკმება ბიბო და თან
ფიქრობს... უუ, რაზე აღარ ფიქრობს,
რამდენი რამეა ამ ქვეყანაზე საფიქ-
რალი! მამა ჯერ არ დაბრუნებულა ყიზ-
ლარიდან. იმ სიგრძე გზაა, ათასი მთვრა-
ლი შოფერი დადის, ათასი ზეგვია, ათა-
სი ოხრობა... მამა კიდევ ფიცხია. სულ
ჩქარობს. ნეტავ რა ფიქარება! როცა ნე-
ლა მიდიხარ, განა მაშინ უფრო კარგად
არა ჩანს ყველაფერი? ნეტავ მართლა

მოერგვა დათიკანთ ძაღლი ჩვენსას?...
ერთი კომშიზე უნდა გამოვცადო ჩემი
წალღუნა, კომში მგარიყო... ილუკმება,
ილუკმება, ბიბო. ფიქრობს, ფიქრობს და
ჩაეძინება ასე.

როცა ხელახლა გაიღვიძებს, უკვე ქვე-
ყანასაც ღვიძავს. დედა კოლმეურნეობა-
შია წასული. ბებია მარანში აბრაზუნებს
რაღაცას, ვეგებერთელა მზე აიენის ბოძსა
და ბოძს შუა გაჩერებულა და ბიბოს

ელოდება. ბიბოც გავა. ახლა, იქით ის ვეებერთელა მზეა აივნის ბოძსა და ბოძს შუა. აქეთ—ბიბო. ერთ ხანს ჯიუტი ბოტებივით ათვალეფრებენ ერთმანეთს. მერე ბიბო მხარს შეაქცევს, მე შენი აყოლა რას გამოამადგებაო, და ნელ-ნელა ჩადის კიბეზე. მაგრამ მზე მაინც თავს არ ანებებს. მისდევს და იციანის მხიარულად. რატომ არ იქნება მხიარული რა! აიწვევს ასე, აიწვევს და მერე არხეინად ჩაგორდება წალმიანის უკან. ბიბოს კი რამდენი საქმე აქვს მოსაგვარებელი: საქათმეში უნდა შეძვრეს და ნახოს, აბა, დაღო თუ არა კვერციხი ქოჩორა დედალმა. ძალღი უნდა წაიყვანოს და დათიკანთ ძაღლს აჩუბოს. წაღლუნაც ხომ უნდა გამოსცადოს კომშზე? გუშინ ამწე მოიტანეს სკოლის მშენებლობაზე. დღეს მაინც არ უნდა ნახოს, როგორ მუშაობს ის ამწე? თანაც... ჯანღივით შემოგხვევა ეს ფიქრი გულზე:—მამა ჯერაც არ დაბრუნებულა ყიზლარიდან. ვემ, მამა ჯერაც არ დაბრუნებულა ყიზლარიდან.

— ბიბოს გაუმარჯოს, ბიბოს!—ესალმებიან მეზობლები.

- გაგმარჯოთ!
- როგორა ხარ, კაცო, ბიბო!
- გული დარღინი მაქვს.
- რათა, კაცო, რათა!
- მამაჩემი ყიზლარშია და...

— მოვა, კაცო, მაგაზე რა გადარდებს.

— რა ვიცი, გზაა, ათასი მთვრალი დაეხეტება. ათასი ზვაია, ათასი ოხრობა...

— ოხ-ო-ხო! რა ხარ, კაცო, რა ხარ!— გაიკვირებენ მეზობლები და მართლაც გაკვირებულები წაუღენ.—რა არის ეს. რა უცნაური ყმაწვილიაო. კაცოო. რა გამოვა ნეტა მაგისგანაო!

რა უნდა გამოვიდეს და შოფერიო.— ამბობს ბიბო.

აბა. შენ იცი, აბა, შენ იციო!—უხარიით მეზობლებს, უხარიათ, რადგან იციან, რომ თუ გამოვა, მისგან გამოვა ღინჯი. ჭკვიანი შოფერი, რომელიც ჩავსვამს მანქანაში. გატარებს სულ წყნარად. წყნარად, შეიძლება შორი გზითაც მოგატაროს ცოტა, მაგრამ შინ მაინც მშვიდობიანად მიგიყვანს ყოველთვის. ეს კი მთავარია. ასეთი ღინჯი, ჭკვიანი შოფრები ესაჭიროება ქვეყნიერებას და ლოცავენ ყველანი:

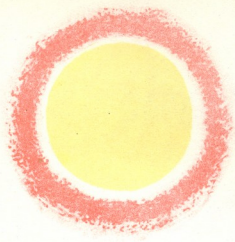
— გაიზარდე, შერჩი შენს დედ-მამასო.

ბიბო ამაყედ დაბაიჯებს ამ ღიდ, ღინჯი დედამიწაზე და ჯერ-ჯერობით თავის ბავშვურ საქმეებს აგვარებს მხოლოდ.—რა თქმა უნდა, სანამ ღიდი გაიზრდებოდეს, სანამ შოფერი გახდებოდეს.

თან დაპყვება მისი მეგობარი მხიარული მზეც.

მთის წყარო

მკვლად

p მთა და მთი დას

მთა და მთი დას მთი დას მთი დას
მთა და მთი დას მთი დას მთი დას

mf ე-თი-ა-ბა მთი-ე-ნი-ლი დას-ნი-ლი დას-ნი-ლი

mf მთი-ე-ნი-ლი დას-ნი-ლი

f მთი-ე-ნი-ლი დას-ნი-ლი

მთი დას მთი დას მთი დას

მთი დას მთი დას მთი დას

მალა მთიდან შხუილითა
მორბის ზღუნვით ცივი წყარო,
თითქოს მთა-ბარს ეკითხება,—
მოწყენილი რადა ხარო.

აბა, წყაროვ, მარტო წყაროვ,
თამაშობით მომდინარო,
კორდი, ველი და ნახნავი
ვინძლო კარგად გაახარო.

მთი დას მთი დას მთი დას

მთი დას მთი დას მთი დას

ბაღრობა

ენისანი რეცხვაზე და

დოდ დასვენებზე, საკლასო ოთახში ოქტომბრული ხელმძღვანელი ლეილა შევიდა. ლეილა შემოდეს კლასში სწავლობს, იგი ძალიან უყვარს პატარებს. ახლაც უყვარს თვით-ხევილით შემოსივნივნი.

— ბავშვებო, აბა, ეის სურს დაებზაროს გე-მე-ო-კიოხა ლეილა.

უყვარს ერთ წამს გახუმრდენ, შემდეგ გოგონები შეხედეს ხელმძღვანელს: ამას რას გვეუბნება, აღბათ ხუმრობას...

მეგამ ხელმძღვანელი არ ხუმრობდა, თურა შე ოქტომბრულენსაც შეეწლით ექიმის დამზარება.

ეკრა დილით უყვარს ტყეში წავიდნენ. ერთიპულით მოეცინეს ბუტყებს და ასკილის შეგროვებას შეუდგნენ.

აი, ერთი შეიდე ასკილი, ორი, სამი... ათი... ოცდაათი და ათსო პატარა კლავა. ასეთი კლავა ერთი კი არა, ოცდაექვსი იყო. სწორედ იმდენი, რამდენი ოქტომბრულიცაა საკლასოში.

აროდესაც ეტყემა ბავშვების შეგროვილი ასკილი ზიზზარა, გამალობით უთხრა და თან დასრია:

— ამისაგან შეტად საკურო წამალი დამზადდება, უნაღ, ბავშვებო!

კლე ამხვანდება

ყოჩალები კი ნამდვილად არაან წინსვლი ბავშვები. მათი სოფელი ძველ მესხეთში, ახალციხის რაიონში, მტკვრის ნაპირას მდებარეობს. ერთ მხარეს მაღალი კლდეებია. ამ-ზომენ, ძველად, რამდენიმე ასი წლის წინათ იქ ღამაში ტყეები იყო, მეგრამ შემოსულ მტერს გადაუწყვას, მოუსპია. დგანან ახლა გა-შეშლებული პიტალი კლდეები.

ერთ დღეს სოფელეებმა კლდეებისაკენ მი-მავალი ოქტომბრულენი დაინახეს. პატარებს ხელში წერტილები ეჭრაით.

აბა, კლდეზე რა ხენ უნდა იხაროსოო!—გაიფიქრეს მათ. მეგრამ ოქტომბრულენმა კალ-თებზე ხელთნური ორმოები გააკეთეს, იქ მი-წა აიტანეს და ისე ჩარტეს ნაძვები და ალვის ხეები.

შემდეგაც ხშირად დადიან, რწყავენ და ნია-დავს უფხვრებენ. ერთი სიტყვით, მოელს არ აკლებენ. უცერ პატარაა ნარგავები, მეგრამ გავა დრო და გაიზარდება. ოქტომბრულენი მარ-ჯენით კლავ ამწვანდება ძველი შურდეს მთა.

ნაიილი მეგვადუარებას

თემური და ცისანა სოფლის ორბობენი ძველ ლეშელს მიათრდენენ. გაუჭირდით, შე-ისვენეს და შებლზე ოული მოიწმინდეს.

— ბიჭოს, რად გინდათ ეს ეანგინი რკინა, ხელნებს დაგისერით—შემოსძახა გზოდან ბა-ღრამ.

— მოიღ და გაიგებს—გავასებენ აზნა-მბით. უკოტა ხნის შემდეგ ბაღრასაც მოეცლო მხარ-ზე ძველი საწოლის თავი და საკლასიკენ მი-არბენინდება. ღამბარას რკინის პორბალი მი-პქონდა, ზენინას—ჩაიდან, ლინას—ქვები.

რამდენიმე დღე დადიოდნენ კარდაკარ ბავშ-ვები, აგრეთვედნენ ლითონის ძველმას, ბვე-რი უშვაროვენს.

მასწავლებელმა უთხრა: აქედან იმდენ ლი-თონს გამოადნობენ ერთ ავტომანქანას ცე-ფაო. გაეზარდით პატარებს და წერილიც მის-წერეს რუსთაველ შეტალურებებს. შემახირდნენ: კლდე ბვერ ჯარის გამოგეგაზენითო.

ყარხვივები

ეს შარან იყო თუ შარანწინ, ოქტომბ-რულენი სახეგეო ბაღში სთამაშო კურდ-ლენით ერთობოდნენ. ახლაც კი პიონერებმა მათ დიდი საკურდლდე აუშერეს და ნამდვილი კურკეტიები ზაბარეს მისავლელად... განა ერთი და ორიო—ათი!

ბავშვებს კომპოსკი და სტავილო უყვარ-თო, გეუფონით პატარებს და არ აკლებდნენ საკვებს.

ღალად დახტოდნენ კურდლენი, მეგრამ ერთ დღეს რატომღაც მოიწყინეს. შეწყდნენ ბავშვები, აქეთ ეცნენ, იქით, წყალიც გამო-ცველეს, კომპოსკის ფოთლებიც, მეგრამ ამაღ.

მაშინ სოფლის ფერმაში საქონლის ექიმ-თან გაიქცნენ, სთხოვეს, დაეცხმარეთო.

მოვიდა ბიბია სანდრო, გასინჯა ბავშვები, ვალიზა და თქვა:

— უნაღ კარვად მოგვლიათ. მხოლოდ, ეტუობა, ერთიიარი საკმული მოსწყინდათ, ახ-ლა ტრიიარის ტუტები და თოვა შესთავაზეთ. დატარადნენ პატარები და ექიმის რკვე-დაარგება შესარულეს. მალე, სულ მალე გა-ზარდლდნენ ბავშვები.

ასეთი შრომისმოყვარე და მზარული ბავშ-ვები არაან წინსვლი ოქტომბრულენი.

ზაქა - კაკატი

მთარ შალაბერიძე

მომაზადა რატიმ
ფოტოაპარატი,
გადაიდებს მხარზე
და უბნისკენ გასწევს.

აგერ, ციკქნა გოგო
გაზონებში დადის.
ითელება ბუჩქი,
ითელება ვარდი.
—ტკაც!—ხმის იღებს რატიმ
ფოტოაპარატი.

თავის უბნის ბიჭებს
კარგად იცნობს რატი.
სხვადასხვაა მათი
ზნე და ხასიათი;

კახას შურდული აქვს,
რა ბავშვია კახა?
სადაც ჟღურტულია,
კახასაც იქ ნახავ.
—ტკაც!—ხმის იღებს რატიმ
ფოტოაპარატი.

ეს რა ხმაური
ამ დროს, შუა გზაში?
უმაწვილები სკოლიდან
ბრუნდებიან სახლში.
ერთი-ორი ნაბიჯით

რატიც გაჩნდა იქვე.
რად ესვრიან ერთმანეთს
ჩანთებსა და წიგნებს?
ხომ დაიხა წიგნი?
ხომ დაიხა ჩანთა?
პაწაწინა საჩქმელში
ჰველა ერთად ჩანდა.
ატკაცუნდა რატიმ
ფოტოაპარატი.

ჰველა ჰკიცხავს შალვას,
ცული ჩვევა რომ აქვს;
ახალთახალ შარვლით
უყვარს მტკერში ჯდომას;
რას გაუშვებს რატიმ
ფოტოაპარატი?

ეს ბიჭუნა მანც,
ერთი ციდა ბავშვი,
როგორ მოხვდა რატის
ფოტოაპარატში?
ჩაღ შეშინდა უცებ?
ან რატომ დგას მარტო?—

წელან წითელ შუქზე
გადურბინა ავტოს.
თუ ჰგონია ნეტავ,
თითქოს ვერვინ ზედავს?—
—ტკაც!—ჩურჩულებს რატის
ფოტოაპარატი.

როგორ მოიშღერის,
ამ მოწაფეს დახეთ:
მოსვრილი აქვს მელწით
ხელებიც და სახეც.

ასე კარგად ესმის
სუფთა წერის წესი?—
—ტკაც!—ხმას იღებს რატის
ფოტოაპარატი.

ახლა ჩვენი რატი
სხვა უბანში მიდის.
ხალისი აქვს ღიდი,
სურვილი აქვს ღიდი.

აკვირდება ტოლებს,
აკვირდება სწორებს,
ცუდებს დაიწუნებს,
კარგებს მოიწონებს.

—ტკაც!—მარჯვნივ და მარცხნივ,
—ტკაც!—იქით და აქეთ;
ფოტოაპარატმა
იცის თავის საქმე!

* * *

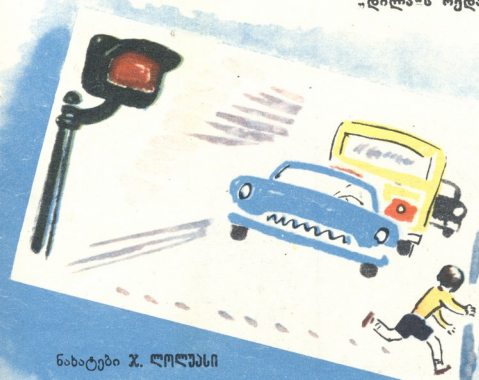
იმოსება ბინდით
ქუჩაა თუ ბაღი;
რატი სახლში მიდის
მზიარული სახით.

ნახვამდისო, ეტყვის
კიტა-კიტა ჩიტებს,
ამ უბანში რატი
ამოივლის კიდევ.

* * *

ნახეთ, როგორ კარგად,
როგორ უსურადლებით
დაამზადა რატომ
ფოტოსურათები.

მერე ყველა ერთად
გაუგზავნა ძიას...
ზედ ეწერა კონფერტს:
„ღილა“ს რედაქცია.

„ნაკადულო“, ბევრი კარგი და საინტერესო წიგნი დაგიბეჭდავთ პატარებისათვის. რამდენი სიხარული მოუტანია ამ წიგნებს ჩვენთვის. განსაკუთრებით ის ფერადნახატებიანი წიგნები კვიუჯარს, ჩვენს ბედნიერ ბავშვობაზე რომ მოგვითხრობენ.

დიდი მადლობა სთავაზურად მწერლებსა და მხატვრებს, რომლებიც თქვენთან ერთად სრუნავენ სწავლულ წიგნებზე.

კისურვებით კვლავაც ღამისად გაფორმებული, შინაარსიანი წიგნები გამოგეცით ჩვენთვის და გარეგნობითი ნორჩი მკითხველები!

თოჯინების ტანსაცმელი

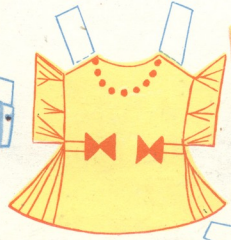
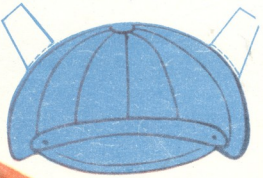
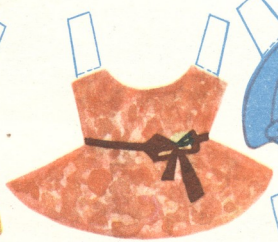
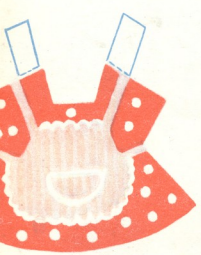
თოჯინებს (გოგონას და ბიჭუნას) გამოჭრით და თხელ მუყაოზე დააწებებთ. (ნახატი № 2,3)

თოჯინების ფეხთით თეთრი უჯრედები უნდა შეჭრათ და გადაკეცოთ წყვეტილ ხაზზე და ისე დააყენოთ, როგორც ეს პირველ ნახატზეა.

ახლა გამოჭერით ტანსაცმელი, ლურჯ ხაზებზე გადაკეცეთ და ჩამოაცვით თოჯინებს. დაწებება კი არ უნდა.

შეგიძლიათ ასეთ ნაირ-ნაირ ტანსაცმელში გამოაწყოთ თოჯინები.

ნახატები შ. არინიშვილისა

ძილშიც ფხიზლობს, თვალს არ ხუტავს,
ჯურები აქვს ღიღზე ღიღი;
სამი ტუჩით ბალახს არჩევს,
ბოსტნებისაც არ აქვს რიღი;
თუ კომბოსტო გითესია,
არ შექამოს,—გაუფრთხილდი.

დ. ქაქაშიძე

1. რა ფრინველია ისა,
ხშირად რომ ალებს პირსა?!
2. არც თავვი, არც ჩიტია,
ღღისით ჭერში ჰკიდა!

პ. სპინდელი

არ გეგონოთ, ბავშვებო,
სათამაშო ქალაქი,—
ეს პატარა ოღდები
სახეც არის ბარაქით.
მას კბენია ფრთოსნები
იცავენ და უვლიან,
მათი შიშით მანანას
ახლოს ვერ გაუვლია!
შ. წარბაქაძე

შ. ხაუთასი

მხაფხვარი

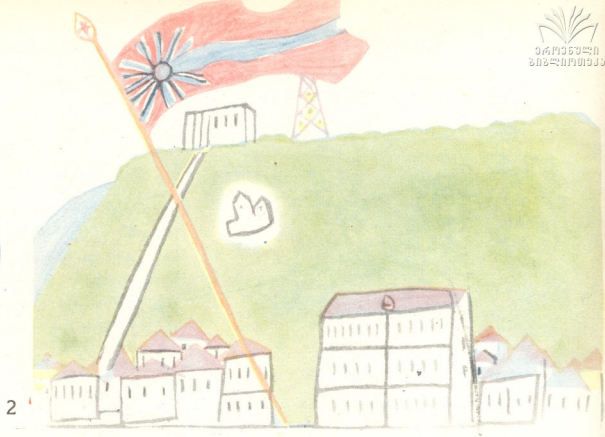
ფოსოს ხატავს ბურია,
ბიჭი როდი ხუმრობს.
მაგრამ მისი ნახატი
მურიას ჰგავს უფრო!

რაჭუსი

შეადგინა ვახტანგ პატარქალიშვილმა (თბილისის
88 სკ. II კლ. მოსწავლე)

5099

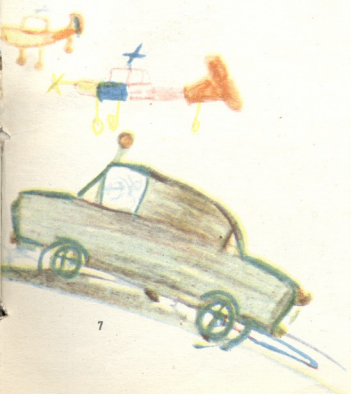

3

4

1. „ჟურალები“—ნახ. 5 წლ. ვიქტორ კვიციანიძისა (თბილისი)
2. „თბილისი“—ნახ. 7 წლ. თემურ დურშიშიძისა (სახბერე)
3. „ღაღას გავასარებ“—ნახ. 6 წლ. ნატო მეზერი-შვილისა (თელავი)
4. „კვაკვილების ღმისსნაული“—ნახ. მარია ხატიაშვილისა ყვარლის რაიონის, სოფ. ახალსოფლის 1 კლ. მოსწ.
5. „უხუბრთალები“—ნახ. 7 წლ. ზაზა მიმინო-შვილისა (თბილისი)
6. „რთველი ქახეთში“—ნახ. 9 წლ. ირაკლი ციცი-შვილისა (თბილისი)
7. „საზი და მინაშა“—ნახ. 11 კლ. მოსწ. ვია კიკ-ნაძისა (ხაშური)
8. „ჩვენი ეზო“—ნახ. 6 წლ. გრეკლე ხვანიძისა (ქუთაისი)

7

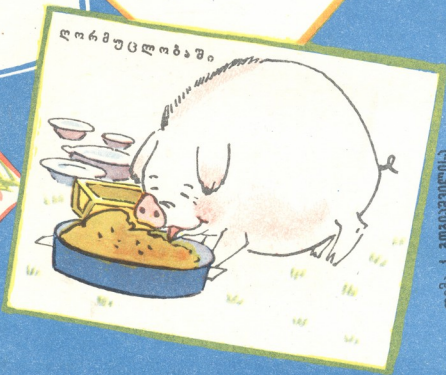
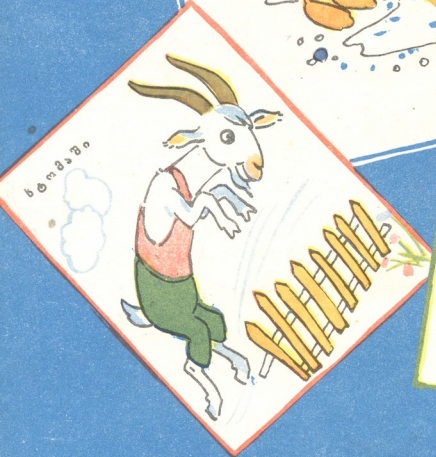

8

ჩვენი
ეზოს
ჩემპიონები

654/135

ИНДЕКС
76053

თემა: ა. შოთაშვილისა
ნახატები: შ. აპყალიძისა

მკერე: თ. შირაზაშვილი

<p>რედაქციის მისამართი: თბილისი, პუშკინის ქროსი, № 31, ტელ. 5-37-38.</p>	<p>უბლები: ვალოდია ულიანოვი—გიმნაზიელი მ. კორკოინის სურათიდან რედაქტორი: ჯანსუღ ჩარკვიანი, სახელაქციო კოლეგია: ზ. ვეგბეკოვა, კ. გოგია- შვილი, ჯ. ლოლუა, მამუკალა მარტვილი (რედაქტორის მოადგილე), ჯ. ნიშუა, მ. ცხაიძე (სამხატვრო რედაქტორი), რ. ჭიჭიანი, ტყეშელაშვილი, ზ. როსინიშვილი</p>	<p>ფასი 20 კპა.</p>
<p>საბარტოველს ალექსანდრე ულიანოვი კომიტეტიდან ლ. მ. ი. ლინის სახ. ნორკ პიონერთა ორგანიზაციის რისუზალიზაციის სახმოს უზრუნველყო</p>		
<p>გამოცემის ოცდამეათეუკმეტე წელი. რედაქციაში შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ გამომცემლობა "ინტელექტი", გამოც. შეჯ. № 74, სტამბის შეჯ. № 427, ტიპოგრაფია 37000 ხელნაწერიდან დასაბეჭდად 13/III/1963 წ. ურჩილი დაბეჭდილი პოლიგრაფიულ კომპანია ჯეიმსონის, ლენინის ქ. № 14 ДНЛА—на грузинском языке, Тбилиси, просп. Шахматов № 91.</p>		